

Dr Robert A. Peterson, Kościół i rzeczy ostateczne, sesja 10, Obrzędy Kościoła, Rząd Kościoła, Podstawowe nauki o Kościele

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert A. Peterson i jego nauczanie o doktrynach Kościoła i rzeczach ostatecznych. To jest sesja 10, Obrzędy Kościoła, Rząd Kościoła, Podstawowe nauki o Kościele i Służba Kościoła.

Kontynuujemy nasze studia nad doktryną Kościoła, rozmawiając o obrzędach lub sakramentach Kościoła.

Jezus, nasz Pan, dał nam jako kościołowi dwa obrzędy, chrzest i Wieczerzę Pańską. Bóg służy wszystkim naszym pięciu zmysłom. Słowo zwraca się do naszych uszu i oczu, a Bóg wzmacnia słowo mówione i pisane dotykiem, smakiem i zapachem.

Izrael miał swój coroczny system uczt i ofiar. Nowy Testament przedstawia ewangelię w obrzędach lub świętych znakach lub sakramentach chrztu i Wieczerzy Pańskiej. Słowo obrzęd podkreśla, że Pan Jezus nakazuje kościołowi przestrzeganie obu praktyk.

Bóg głosi nam ewangelię w chrzcie, Dzieje Apostolskie 2:38 i Wieczerzy Pańskiej, 1 Koryntian 11:26. Chrzest. Jan Chrzciciel głosi chrzest i pokutę w przygotowaniu na Mesjasza, Marek 1:4. Zarówno Jezus, jak i Jan mówią o chrzcie w duchu, który ma przyjść, a który rzeczywiście przyszedł w Pięćdziesiątnicę, Łukasz 3:16, Dzieje Apostolskie 1:4-5. Jezus naucza chrztu jako części bycia uczniem i czynienia uczniów, co widzieliśmy w Ewangelii Mateusza 28:18-20. Paweł naucza, że chrzest utożsamia kogoś ze śmiercią i zmartwychwstaniem Chrystusa, Rzymian 6:3-4. Naucza, że chrześcijański chrzest symbolizuje zjednoczenie z Chrystusem w Jego śmierci i zmartwychwstaniu. Niektóre kościoły błędnie uważają, że ludzie muszą zostać ochrzczeni, aby zostać zbawionymi.

Dotyczy to kościołów, które nauczają chrztu niemowląt i niektórych kościołów, które nauczają chrztu wierzących. W przypadku chrztu niemowląt zarówno kościoły rzymskokatolickie, jak i kościoły luterzańskie nauczają chrztu niemowląt lub odrodzenia. Kościoły tzw. Ruchu Przywrócenia, takie jak Kościoły Chrystusa i Kościoły chrześcijańskie oraz Uczniowie Chrystusa, często nauczają, że chrzest wierzących jest konieczny do zbawienia.

Ale w umyśle Pawła głoszenie ewangelii ma pierwszeństwo przed praktyką chrztu. 1 Koryntian 1:17, Chrystus nie posłał mnie, abym chrzcił, lecz abym głosił ewangelię. W tym kontekście Paweł mówi: Dziękuję Bogu, że nie ochrzciłem żadnego z was.

Potem przypomniał sobie parę, którą ochrzcił. Nie mogę sobie wyobrazić, żeby Paweł powiedział: Dziękuję Bogu, że nie głosiłem ewangelii żadnemu z was. To jest niepojęte.

To niemożliwe. Czy mówię, że chrzest nie jest ważny? Nie, myślę, że chrzest jest ważny. Myślę, że to sakrament, tak naprawdę. Ale nie zbawia automatycznie.

Poglądy na chrzest. Kościoły mają różne poglądy na temat chrześcijańskiego chrztu.

Przeanalizujemy poglądy Kościoła Rzymskokatolickiego, Luterńskiego, Reformowanego i Baptystycznego. Katolicyzm Rzymskokatolicki chrzci niemowlęta i dorosłych, którzy nie zostali ochrzczeni. Zgodnie z Katechizmem Kościoła Rzymskokatolickiego, sekcja 12.13. Jeśli nie masz Katechizmu Kościoła Rzymskokatolickiego, powinieneś go zdobyć. To niedroga książka w miękkiej oprawie. Jest oficjalna. Ma imprimatur.

Jest oficjalnie uznawany za uniwersalne narzędzie nauczania Kościoła. Jest tłumaczony na miliard języków. Jest wszędzie.

To jest oficjalne. Jest napisane prostym angielskim. Potrzebujesz jednego.

Możesz pomóc swoim rzymskim przyjaciołom katolikom zrozumieć, w co wierzą. Według Katechizmu, rozdział 12.13, cytując poprzez chrzest, jesteśmy uwolnieni od grzechu i odrodzeni jako synowie Boga. Stajemy się członkami Chrystusa, jesteśmy włączeni do Kościoła i stajemy się uczestnikami jego misji.

Chrzest jest sakramentem odrodzenia przez wodę w Słowie. Według strony internetowej Lutheran Church Missouri Synod, LCMS, luteranizm uważa, że chrzest jest cudownym środkiem łaski. Innym jest słowo Boże, które jest pisane lub mówione, przez które Bóg tworzy i wzmacnia dar wiary w sercu człowieka.

Chociaż nie twierdzimy, że w pełni rozumiemy, jak to się dzieje, wierzymy, że gdy niemowlę zostaje ochrzczone, Bóg tworzy wiarę w sercu tego niemowlęcia. Wierzymy w to, ponieważ Biblia mówi, że niemowlęta mogą wierzyć. Mateusza 18.6 i że nowe narodzenie, odrodzenie następuje w chrzcie.

Jana 3:5-7, Tytusa 3:5-6. Luteranie nie wierzą, że tylko ci ochrzczeni jako niemowlęta otrzymują wiarę. Wiara może być również stworzona w sercu człowieka przez moc Ducha Świętego działającego poprzez pisane lub mówione słowo Boże. LCMS nie wierzy, że chrzest jest absolutnie wielkimi literami, konieczny do zbawienia.

Nie mogę pozwolić, by te rzeczy przeszły bez komentarza. Nie zgadzam się z Rzymem, że chrzest odradza. Nie zgadzam się z moimi braćmi i siostrami luterańskimi, którzy jako współwyznawcy reformacji chrześcijanie akceptują, że niemowlęta mają wiarę.

Nie chrzczę niemowląt, ponieważ mają wiarę lub że chrzest zbawia. Z całym szacunkiem się nie zgadzam. Chrześcijaństwo reformowane.

Zgodnie z Westminster Confession of Faith, rozdział 28, zreformowany pogląd na chrzest jest następujący. Chrzest jest sakramentem Nowego Testamentu, ustanowionym przez Jezusa Chrystusa, nie tylko dla uroczystego przyjęcia ochrzczonego do widzialnego kościoła, ale także po to, aby był dla niego lub dla niej znakiem i pieczęcią przymierza łaski, jego wszczęcia w Chrystusa, odrodzenia, odpuszczenia grzechów i jego oddania się Bogu przez Jezusa Chrystusa, aby chodzić w nowości życia. Nie mówi, że zbawia, ale mówi, że jest znakiem i pieczęcią.

Język biblijny z Rzymian 4. Który sakrament, z woli samego Chrystusa, ma być kontynuowany w Jego kościele aż do końca świata. Chrzcić należy nie tylko tych, którzy rzeczywiście wyznają wiarę i posłuszeństwo Chrystusowi, ale także dzieci jednego lub obojga wierzących rodziców. Chociaż potępienie lub zaniedbanie tego obrzędu jest wielkim grzechem, łaska i zbawienie nie są tak nierozzerwalnie z nim związane, dołączone do niego, aby żadna osoba nie mogła zostać odrodzona lub zbawiona bez niego lub aby wszyscy ochrzczeni byli niewątpliwie odrodzeni.

Język znaku i pieczęci pochodzi z Rzymian 4, gdzie czytamy, że Abraham otrzymał znak obżezania, pieczęć sprawiedliwości, która przychodzi przez wiarę. Rzymian 4:11. Znaczenie znaku jest symboliczne. Jest dość bliskie idei baptystów.

Oznacza to, że obżezanie symbolizowało oczyszczenie przez odcięcie napletka u korzenia rozmnażania rasy. Duchowe obżezanie jest oczyszczeniem serca. Obżezanie nie było tylko znakiem, było pieczęcią.

To obietnica Boga, że uczyni to, co znak oznacza. Nowy Testament nigdzie tego wyraźnie nie mówi, ale jeśli obżezanie było znakiem i pieczęcią łaski w starym przymierzu, to chrześcijański chrzest i Wieczerza Pańska są znakami i pieczęciami Bożej łaski w nowym przymierzu. To znaczy, chrześcijański chrzest z pewnością symbolizuje oczyszczenie.

Dzieje Apostolskie 22, Ananiasz powiedział Saulowi, który stał się Pawłem, aby przyjął chrzest i obmył swoje grzechy. Czy mówi, że sam obrzęd to wykonuje? Nie, ale mówi, że symbolizuje, jest znakiem oczyszczenia. Wieczerza Pańska z pewnością jest znakiem uczestnictwa w Chrystusie.

1 Koryntian 10. Czy kielich, który błogosławimy, nie jest udziałem we krwi Chrystusa? Czy chleb, który łamiemy, nie jest udziałem w ciele Chrystusa? Zarówno chrzest, jak i

Wieczerza Pańska są również pieczęciami. Bóg obiecuje uczynić to, co chrzest oznacza.

Obiecuje, że faktycznie przyłączy osobę do Chrystusa i oczyści ją, zabierze jej grzechy, odpuści jej grzechy w Wieczerzy Pańskiej. Ilekroć spożywacie ten chleb i pijecie ten kielich, głosicie śmierć Pana, aż przyjdzie. W Wieczerzy Pańskiej Bóg obiecuje przyłączyć nas do Chrystusa lub już przyłączył nas do Chrystusa, i symbolizuje to, i obiecuje uczynić to, co oznacza lub symbolizuje obrzęd.

Pogląd baptystów na chrzest chrześcijański jest podany w Baptist Faith and Message z 2000 r., Artykuł 7. Chrzest chrześcijański to zanurzenie wierzącego w wodzie w imię Ojca, Syna i Ducha Świętego. Jest to akt posłuszeństwa symbolizujący wiarę wierzącego w ukrzyżowanego, pogrzebanego i zmartwychwstałego Zbawiciela, śmierć wierzącego dla grzechu, pogrzebanie starego życia i zmartwychwstanie, aby chodzić w nowości życia w Chrystusie Jezusie. Jest to świadectwo jego wiary w ostateczne zmartwychwstanie umarłych.

Będąc kościelnym obrzędem, jest warunkiem wstępnym do przywilejów przynależności do kościoła i do Wieczerzy Pańskiej. Krótkie porównanie jest na miejscu. Nie mamy czasu, aby zagłębiać się we wszystkie szczegóły, ale katolicyzm rzymski i luteranizm uważają, że chrzest odradza tych, którzy są chrzczeni, podczas gdy kościoły reformowane i baptystyczne nie.

Kościoły rzymskokatolickie, luterkańskie i reformowane chrzczą niemowlęta i dorosłych, podczas gdy baptysci chrzczą tylko wierzących. Kościoły rzymskokatolickie, luterkańskie i reformowane dopuszczają chrzest przez pokropienie, polanie lub zanurzenie, co jest rzadko stosowane, podczas gdy baptysci chrzczą tylko przez zanurzenie. Wieczerza Pańska.

Jezus dał swojemu kościołowi inny obrzęd. Wieczerzę Pańską. Łukasza 22:19 i 20 są wśród miejsc, a Mateusza 26, Marka 14, Łukasza 22:1 i Koryntian 11 są wśród czterech miejsc, w których mamy ustanowienie Wieczerzy Pańskiej.

Ewangelia Jana tego nie zawiera. Wieczerza Pańska zwraca uwagę na ofiarę Jezusa za nas. Praktyka jest retrospektywna.

Spogląda wstecz na krzyż. Jest prospektywny. Spogląda w przyszłość na powrót Chrystusa i głosi jego śmierć, aż do jego przyjścia.

W przyszłym świecie nie będzie potrzeby ani chrztu, ani Wieczerzy Pańskiej, choć będziemy uczestniczyć w uczcie weselnej Baranka. Objawienie 19:9. Augustyn nauczał, że w Wieczerzy Pańskiej zmartwychwstały Chrystus głosi wszystkim naszym zmysłom. Jest to słowo uczynione widzialnym, jakby.

Kalwin poszedł w tym kierunku za Augustynem. W Wieczerzy Pańskiej dotykamy Ewangelii, trzymając elementy. Jeśli czujesz zapach bukietu lub masz indywidualny kielich, dobrze jest zrobić to w ten sposób: Ewangelii w winie lub grejpfrucie winorośli.

Smakujemy Ewangelię w chlebie i winie podczas Wieczerzy Pańskiej. Bóg, głowa kościoła, Pan Jezus, ustanawia Wieczerzę z łaski; on dokonuje ceremonii Ewangelii i udziela jej wszystkim naszym zmysłom. Oczywiście, nasze uszy słyszą Ewangelię, gdy czytane są słowa ustanowienia, a jeśli patrzymy w Biblię, nasze oczy ją widzą i widzimy elementy, które reprezentują ciało i krew Chrystusa, oczywiście.

Tak więc Wieczerza jest widzialnym słowem, jak nauczali Augustyn i Kalwin. Jest to w rzeczywistości słowo sensoryczne, które przemawia do wszystkich naszych zmysłów. Jak dobrze, że Bóg nie przemawia tylko do naszych uszu.

Luter wzywał w sprzeciwianiu się pielgrzymkom rzymskokatolickim i tak dalej, właściwym organem chrześcijańskiego człowieka, właściwymi organami nie są jego stopy, jakby pielgrzymował, aby zostać zbawionym, nie będzie miał rąk, jakby miał coś do ofiarowania Bogu, aby Go przyjąć. Nie, właściwym organem chrześcijańskiego człowieka, mówi Luter, właściwymi organami są jego uszy. Uczy bierności wiary.

Zbawienie jest doświadczeniem akustycznym. Rzymian 10:17, wiara przychodzi przez słuchanie i słuchanie słowa o Chrystusie. On wyraża swój punkt widzenia.

Wieczerza Pańska odwołuje się do wszystkich naszych zmysłów. A chrześcijański chrzest odwołuje się do większej liczby zmysłów, ponieważ woda jest stosowana do osoby. Reformatorzy nalegali, że potrzebne jest biblijne wyjaśnienie Wieczerzy.

Jeśli nie ma słowa o ustanowieniu, nie ma Wieczerzy. Paweł podkreślił, że Wieczerza Pańska wskazuje na nasze zjednoczenie z Chrystusem. 1 Koryntian 10, pozwólcie, że znów tego nie zepsuję, ale przeczytam to poprawnie.

Czy kielich błogosławieństwa, który błogosławimy, nie jest udziałem we krwi Chrystusa? Są to negatywne stwierdzenia z negatywną częstką wskazującą na pozytywną odpowiedź. Tak jest, prawda? Chleb, który łamiemy, jest udziałem w ciele Chrystusa, czyż nie? Wieczerza mówi o zjednoczeniu z Chrystusem. Nie tworzy zjednoczenia z Chrystusem; wzmacnia zjednoczenie z Chrystusem.

Nawiązuje do naszej pierwotnej wiary, wiary w Jezusa, przez którą jesteśmy z Nim zjednoczeni przez łaskę poprzez jedność wiary. To jest jedność pionowa. Już następny werset mówi o jedności poziomej i o tym, jak Koryntianie jej potrzebowali z powodu swoich nadużyć podczas Wieczerzy, które Paweł koryguje, próbuje korygować w następnym rozdziale, Pierwszym Liście do Koryntian 11.

Ponieważ jest jeden chleb, najwyraźniej Koryntianie używali wspólnego bochenka. To jest dozwolone, ale nie nakazane, abyśmy robili to samo. Przypuszczam, że w dużym kościele potrzebowalibyście wielu wspólnych bochenków, ale i tak by do was przyszły, odłamywalibyście kawałek i przekazywali go dalej.

To właśnie uczynili. Ponieważ jest jeden chleb, my, którzy jesteśmy liczni, jesteśmy jednym ciałem, ponieważ wszyscy uczestniczymy w jednym chlebie. Zjednoczenie z Chrystusem najgłębiej mówi. Wieczerza Pańska najgłębiej mówi o zjednoczeniu z Chrystusem.

Ma też inne znaczenia, ale to jest jego najgłębsze znaczenie. Po drugie, powinniśmy jednoczyć się ze sobą, gdy wspólnie uczestniczymy w elementach. Jest to sakrament korporacyjny, którego nie należy wykonywać prywatnie, na przykład w naszych domach.

Wieczerza wzywa do naszej wiary i miłości. 1 Koryntian 11:17-34, Bóg nawiedzał niektórych wierzących w Koryncie słabością, chorobą, a nawet śmiercią. Użyto eufemizmu snu.

On ich nie potępia. W ten sposób, jak mówi Paweł, Bóg daje nam ojcowską karność, jest to słowo, którego używa, abyśmy nie zostali potępieni przez świat. Wierzący z Koryntu, którzy są zabijani przez Pana za naruszenie jedności kościoła podczas Wieczerzy Pańskiej, przynosząc swoje duże posiłki, gdy osoba obok nich, biedna osoba, nie ma nic, i idąc dalej i jedząc, nie czekając na drugą osobę.

Bóg ich nie potępił, ale w kilku przypadkach, przynajmniej, odebrał życie, aby ostrzec innych. Posiłek ten dotarł do nas pod wieloma nazwami. To Eucharystia lub Święto Dziękczynienia.

Rzeczownik Eucharystia nie jest używany. Jezus podziękował jest używany wielokrotnie. 1 Koryntian 11:24, podziękowawszy, połamał chleb i rzekł: To jest ciało moje.

To komunia, ożywienie jedności z Chrystusem, jak widzieliśmy w Pierwszym Liście do Koryntian 10, 16. Chleb, który łamiemy, czyż nie jest udziałem w ciele? Kielich, który pijemy, nie jest udziałem we krwi Chrystusa. Oczekuje się pozytywnych odpowiedzi. To stół Pański, metonimia, Pierwszy List do Koryntian 10, 21, dla Wieczerzy Pańskiej, która jest podawana na stole.

Metonimia to figura retoryczna, w której dwie rzeczy są ściśle ze sobą powiązane, więc jedna reprezentuje drugą. Jeśli słyszałeś w wiadomościach, że dziś nadeszła wiadomość z Białego Domu. Nie myślisz o budynku. Myślisz o biurze Prezydenta Stanów Zjednoczonych.

To jest metonimia. Albo, wybaczcie mi, jeśli jesteście w innych miastach, ale Cardinals dokonali dziś wymiany na parę wielkich pałek i dwa silne ramiona, co oznacza pałkarzy i miotaczy. Nie tylko dosłownie, ramiona i pałki.

To Wieczerza Pańska, posiłek ustanowiony przez Chrystusa, który go czci. Przekształcając posiłek paschalny w znak i pieczęć przymierza łaski, trwający znak i pieczęć przymierza łaski w Nowym Testamencie. Wieczerza Pańska.

Poglądy na Wieczerzę Pańską. Dominują cztery poglądy na Wieczerzę Pańską. Rzymskokatolicki, luterński, Zwingliego, reformowany i Zwingliński.

Rzymskokatolicki pogląd na Wieczerzę nazywa się transsubstancjacją. Teologia rzymskokatolicka, kiedy księża są wyświęceni, otrzymują oni władzę składania Chrystusa w ofierze Mszy. To właśnie czyni ksiądz.

Główny urzędnik, minister w Kościele Rzymskokatolickim, nie jest kaznodzieją słowa. To idea reformacyjna. Główny minister w Kościele Rzymskokatolickim jest księdzem, który rzekomo składa Chrystusa w ofierze mszy.

W Kościele Katolickim nie jest napisane, przyjdźcie posłuchać Ewangelii o godzinie trzeciej lub jedenastej. Jest napisane, czas na msze. To jest główna ceremonia.

Osoba, która to robi, jest księdzem. Jest on specjalnie wyświęcony i ma sakramentalną moc składania Chrystusa w ofierze mszy. Kościół rzymskokatolicki naucza, że gdy ksiądz konsekruje elementy, w cudowny sposób stają się one ciałem i krwią Chrystusa.

Ich wygląd zewnętrzny się nie zmienia. To jest teologia Tomasza z Akwinu wykorzystująca arystotelesowskie kategorie istoty lub substancji i przypadłości. Przypadłości są cechami zewnętrznymi.

Niektóre z wypadków w tej ambonie to jej dokładny kształt, kolor i rozmiar. Nadal mogłaby być amboną, gdyby była mniejsza, gdyby była fioletowa lub gdyby została zaprojektowana inaczej. Widziałem na przykład piękne szklane lub plastikowe.

Są ozdobne gniazda krucze wysoko w powietrzu, do których wspinasz się po schodach. Nadal są to ambony i można je zidentyfikować jako takie, ponieważ ich istotą lub substancją jest bycie amboną. Według Rzymu, przypadłości, zewnętrzny wygląd chleba i wina pozostają chlebem i winem, a substancja ulega zmianie.

To przeistoczenie, które następuje w sposób cudowny. Zewnętrzny wygląd chleba i wina nie zmienia się, nie zmienia się, ale w sposób cudowny niewidzialna istota elementów zmienia się w ciało i krew Chrystusa. Kapłan składa Bogu bezkrwawą ofiarę Chrystusa w mszy.

Luter, mając na uwadze Wieczerzę Pańską, odrzuca rzymskokatolickie idee ofiary i transsubstancjacji, a zamiast tego przyjmuje współsubstancjację. Wieczerza nie jest kapłańską ofiarą składaną Bogu, ale dobrodziejstwem, które On obdarza wiernych. Luter powiedział, że nie jest to sacrificium idące w tamtą stronę, jest to beneficium idące w tamtą stronę.

Och, on był szalony. Och , mój Boże. W komunii, według teologii luterkańskiej, elementy się nie zmieniają.

Zamiast tego Chrystus jest obecny cieleśnie z łacińskim słowem, łacińskim przyimkiem, współsubstancjacją. Współsubstancjacja. Substancja, istota, z.

Jego obecność, jest on cieleśnie obecny w, z i pod elementami chleba i wina. Tak. To się komplikuje, ale jest pewna chrystologia, która to podtrzymuje.

Luteranie uważają, że w zmartwychwstaniu boski atrybut wszechobecności został nadprzyrodzenie przeniesiony z bóstwa Chrystusa na jego człowieczeństwo. Jest to motywacja eucharystyczna. Umożliwia to jego ciału bycie wszędzie obecnym, w tym w elementach komunii.

Chłopcze, z całym szacunkiem, nie zgadzam się. Nie ma nic ani transsubstancjacji, ani konssubstancjacji. Ciało Chrystusa jest po prawicy Ojca w niebie.

Duch Święty czerpie korzyści z dzieła Chrystusa i przynosi je wierzącym uczestnikom mszy, tak jak czyni to w głoszeniu słowa Bożego. Sakramenty są widzialnymi słowami. Powiązaniem między uwielbionym Chrystusem a wierzącymi uczestnikami jest Duch Święty.

Reformowany pogląd na Wieczerzę Pańską różni się zarówno od poglądów rzymskokatolickich, jak i luterkańskich. Czasami nazywa się go doktryną rzeczywistej obecności Chrystusa. Odrzuca on zarówno transsubstancjację, jak i współsubstancjację.

Elementy się nie zmieniają, a ciało Chrystusa jest w niebie. Nie ma nadania boskich atrybutów jego ludzkiej naturze, a na pewno nie odwrotnie. Na szczęście luteranizm tego nie naucza.

Dlaczego ta komunikacja atrybutów przebiega tylko w jedną stronę? Zamiast tego pogląd reformowany utrzymuje, że Chrystus jest obecny w wieczerzy, gdy Duch Święty przynosi korzyści zmartwychwstałego Chrystusa z Jego miejsca po prawicy Ojca wierzącym uczestnikom komunii. Pogląd Zwingliego na wieczerzę różni się od trzech pozostałych poglądów. Chociaż można dyskutować, czy był to faktycznie pogląd Ulricha Zwingliego, pozostaje on przywiązany do jego imienia.

Nazywa się to poglądem pamiątkowym, ponieważ podkreśla, że Kościół pamięta o Chrystusie w Jego śmierci. Wieczerza jest upamiętnieniem, które przywodzi na myśl śmierć Chrystusa i jej skuteczność w zabieraniu naszych grzechów. W odróżnieniu od innych poglądów, które wyznaje, Chrystus nie jest obecny w wieczerzy w charakterystyczny lub nadprzyrodzony sposób.

Przechodzimy od poglądów na wieczerzę do teologii wieczerzy. Powtórzmy te same cztery poglądy. Właściwie to nieprawda.

Wspomnimy o nich w miarę postępów, ale poruszymy inne kwestie. Narysujemy kwestie teologiczne. Teologia Wieczerzy Pańskiej.

Po pierwsze, Wieczerza Pańska podąża za przykazaniami Jezusa. To obrzęd. Kościół przestrzega Wieczerzy Pańskiej z tego samego powodu, dla którego praktykuje chrześcijański chrzest.

Jezus nakazał swoim uczniom, aby tak uczynili. Mateusz jest przedstawicielem Ewangelii. Gdy jedli, Jezus wziął chleb, pobłogosławił go i powiedział: Bierście, jedzcie.

Weź i jedz. To jest moje ciało. To rozkaz.

Po kolacji dałem mu kielich. Pijcie z niego wszyscy. Jedzcie i pijcie to rozkazy, nie opcje, nie nasze wybory, nie pomysł Apostoła, pomysł Jezusa.

Po drugie, Pan pamięta o śmierci Pana. To jest pamiątka. W noc, kiedy został zdradzony, słyszymy to tak często, kiedy mamy Wieczerzę Pańską.

Nie wiem, dlaczego czytamy tylko z 1 Koryntian 11. Chciałbym, żebyśmy czytali ze wszystkich czterech słów ustanowienia, naprzemiennie, ale to w porządku. Tej nocy, kiedy został zdradzony, Jezus wziął chleb.

A gdy podziękował, połamał i rzekł: To jest ciało moje, które za was będzie wydane. Czyńcie to na moją pamiątkę. A co do kielicha, powiedział: Ten kielich jest nowym przymierzem we krwi mojej.

Czyńcie to tak często, jak będziecie pić na moją pamiątkę. To jest pamiątka. To lekcja historii, którą pamiętamy, chociaż nawet to jest silniejsze biblijnie niż słowa, które wam czytam.

Pamiętać to nie tylko myśleć w umyśle i powtarzać. To czcić żyjącego Pana, który jest obecny ze swoim ludem w Świętej Wieczerzy. Po trzecie, Wieczerza Pańska wyjaśnia ofiarę Jezusa.

Jest przymierzem. Śmierć Jezusa jest ofiarą nowego przymierza, jak mówią zarówno Jezus, jak i Paweł. Jest dla kościoła, przestrzegana przez kościół, przyjmowana przez wierzących.

Jezus kocha swój kościół i oddaje się za niego. W Wieczerzy Pańskiej przypomina nam, że ilekroć bierzemy udział w Wieczerzy, głosimy przesłanie, że Jezus zbawia, zachowuje i motywuje nas jako swój lud. Po czwarte, Wieczerza Pańska jednoczy kościół Jezusa.

Jest wspólnotowy. Celebrowe zbawcze dzieło Chrystusa i leży u podstaw naszej jedności z Chrystusem, podkreśla naszą jedność z Chrystusem i jedność ze sobą jako wspólnotą Jezusa. Wszyscy spożywamy ten sam chleb.

Dlatego my, którzy jesteśmy liczni, wszyscy jesteśmy jednym ciałem. 1 Koryntian 10:17. Nakazuje nam miłować się wzajemnie, okazywać sobie nawzajem szacunek i obejmować się nawzajem, w przeciwieństwie do Koryntian, którzy czynili to tam, powinienem był to powiedzieć wcześniej, na ich uczcie miłości.

Ponownie, jest to opcja, ale nie jest nakazane w Nowym Testamencie. Uczta miłości była kościelną kolacją, podczas której ludzie czcili Wieczerzę Pańską. Ludzie mieli wspólną kościelną kolację, agape, która była nazywana uczta miłości, i cieszyli się chrześcijańską wspólnotą.

Koryntianie, bardziej niż pozornie, jak się wydaje, obchodzili Wieczerzę Pańską na uczcie miłości, na agapie, ale zaprzeczali nawet znaczeniu agapy przez swoją niegrzeczność w pomijaniu biednych i niedzieleniu się jedzeniem z biednymi. Niedzielenie się jedzeniem i niejedzenie razem. Po piąte, Wieczerza Pańska przekazuje Ewangelię Jezusa.

To misja. Ilekroć jecie ten chleb i pijecie ten kielich, śmierć Pana głosicie. 1 Koryntian 11:26.

Wieczerza Pańska jest kazaniem. Głosi Ewangelię. Po szóste, Wieczerza Pańska celebrowe zaopatrzenie Jezusa.

To jest uczestnictwo. Uczestniczymy w Panu Jezusie. Nie wnosimy niczego poza naszym grzechem.

Przychodzimy i przyjmujemy. Przyjmujemy w zbawczym dziele Chrystusa. Przyjmujemy hojną łaskę Boga, który przyjmuje grzeszników, którzy wierzą w Jezusa.

Wieczerza Pańska nie jest ofiarą. Jest środkiem łaski, wraz z głoszeniem słowa, chrztem chrześcijańskim i modlitwą. Oznacza to, że Bóg ustanowił, przez co daje łaskę swojemu ludowi.

Żadna z tych rzeczy nie daje automatycznie łaski, ale są to środki, których Bóg używa, aby zbawić i wzmocnić swój lud. Jezus już dokonał swojej ofiary. Wieczerza Pańska świadczy o Bożym zaopatrzeniu dla swojego ludu.

Łaska za łaską. A w Wieczerzy uczestniczymy. Otrzymujemy łaskę Bożą.

Po siódme, Wieczerza Pańska zapowiada powrót Jezusa. Jest eschatologiczna. Patrzy w przyszłość.

Bo jak obiecał Jezus przy jej ustanowieniu, nie będę już pił z owocu winorośli aż do dnia, kiedy będę pił go nowy z wami w królestwie Ojca mojego. Mateusza 26:29 .
Paweł łączy Wieczerzę z drugim przyjściem Chrystusa.

Spożywanie chleba i picie kielicha głosi śmierć Pana, aż przyjdzie. 1 Koryntian 11:26.
Na koniec, ale nie do końca na koniec.

Następnie Wieczerza Pańska zapowiada powrót Pana. Wygląda na to, że na koniec, przedostatnio, rozważamy rządy Kościoła. Chcemy również rozważyć posługi Kościoła.

Chrześcijanie różnią się znacząco w kwestii rządów kościelnych, ale dzielą wiarę w kilka wspólnych cech. Zanim przejdziemy do omówienia cech wspólnych, podsumujemy różne rodzaje rządów kościelnych. Kościół rzymskokatolicki jest ogólnościatową hierarchią podległą papieżowi, biskupowi Rzymu, z siedzibą w Watykanie.

Katolicyzm umiejscawia najwyższą władzę Kościoła w Piotrze, którego uważa za pierwszego papieża lub przedstawiciela Chrystusa na ziemi. Władza jest przekazywana poprzez sukcesję apostołską z kościoła w Rzymie. Nauka rzymskokatolicka obejmuje kapłaństwo, które utrzymuje, że władza odpuszczania grzechów jest przekazywana biskupom przez włożenie rąk od papieża.

Biskupi posiadają również wiele autorytetów i rządzą księżmi i diakonami, którzy im pomagają. Siła Kościoła rzymskokatolickiego tkwi w jego księżach służących w lokalnych parafiach. Wszystko to jest zgodne ze źródłami i teologią rzymskokatolicką.

Kościoty z rządem episkopalnym są rządzone przez biskupów, w których kościół umiejscawia swoją władzę. Można powiedzieć, że Rzym jest episkopalny, ale jest również papieski, więc rozróżniamy w ten sposób. Biskupi w Episkopalnym Kościele

Anglikańskim mogą podlegać biskupom wyższej rangi, zwanym arcybiskupami, metropolitami lub patriarchami.

Spotykają się również na synodach. Rząd Kościoła Episkopalnego nie jest prostym łańcuchem dowodzenia, a część władzy spoczywa w świeckich radach kościelnych. Podsumowując, Kościołem Rzymskokatolickim rządzą biskupi.

Rząd kościoła presbiteriańskiego jest reprezentatywny, umieszczając władzę w hierarchii rad. Najniższy poziom zwany sesją lub konsystorzem, składa się ze starszych, którzy rządzą lokalnym kościołem. Minister kościoła, lub starszy nauczający, jest członkiem i przewodniczącym sesji.

Zgromadzenie wybiera przedstawicieli świeckich i starszych rządzących. Sesja wysyła starszych do następnego szczebla rady, zwanej presbiterium przez presbiterian, lub classus przez reformowanych. Najwyższą radą jest Zgromadzenie Ogólne, lub synod, presbiteriański i reformowany, odpowiednio, do którego każde presbiterium wysyła przedstawicieli.

Władze kościelne kongregacji umieszczają władzę w zgromadzeniu. Lokalne zgromadzenie rządzi się samo i wybiera własnych liderów. Te kościoły mogą być prowadzone przez pastorów, personel, starszych lub w inny sposób, ale w każdym przypadku zgromadzenie zachowuje ostateczną władzę.

Lokalne kościoły mogą być całkowicie niezależne lub należeć do denominacji. W tym drugim przypadku ani kongregacje, ani stowarzyszenia nie sprawują żadnej kontroli nad sobą, poza możliwością zakończenia członkostwa w stowarzyszeniu. Stowarzyszenia lub konwencje są relacyjnymi i finansowymi sieciami podobnie myślących kościołów, które zazwyczaj istnieją w celu promowania zdrowia kościelnego, misji i edukacji teologicznej.

Kościoły, które tradycyjnie praktykują kongregacyjny rząd kościelny, obejmują baptystów, kongregacjonistów i wiele form chrześcijaństwa bezwyznaniowego. Powiedzieliśmy, że formy rządu kościelnego są charakterystyczne i to jest prawda. Powiedzieliśmy również, że mają pewne wspólne cechy.

Chcę je po prostu krótko podsumować. Mają pewne cechy wspólne. To znaczy, że podkreśliлиś różnice.

Chcemy również przekazać podstawowe nauki Kościoła. To działa dobrze. Tak więc, Kościół Rzymskokatolicki, Episkopalny, Presbiteriański i Kongregacyjny to formy rządów, które różnią się, ale mają pewne cechy wspólne.

Przede wszystkim Chrystus jest głową kościoła. Mateusza 16, 18 i 19, Efezjan 5:25-28. Jako taki posiada najwyższą władzę nad kościołem jako całością i nad lokalnymi zgromadzeniami .

Nie jestem tutaj naiwny. Oczywiście, jest to rozumiane na różne sposoby w czterech formach rządu kościelnego, o których mówiliśmy. Jednak dobrze jest wskazać pewne podobieństwa.

Po drugie, Biblia zachowuje autorytet nad kościołem. To zdecydowanie ocena ewangeliczna. Zobacz Galacjan 1, 8-9.

Po trzecie, jest to ewangeliczne podsumowanie podstawowych nauk. Jestem tak uprzejmy, jak to możliwe. Po trzecie, Chrystus wyraża swój autorytet poprzez przywództwo kościoła.

Mateusza 18:15-20, Dzieje Apostolskie 6:3. Po czwarte, kościół ma dwa urzędy. Pierwszym jest pastor, starszy i biskup.

Termin pastor oznacza troskę i wychowanie (1 Piotra 5:1-4). Starszy oznacza dojrzałość i mądrość.

Tytus 1:5-9. Biskup lub nadzorca oznacza przywództwo i zdolności administracyjne. Pierwszy List do Tymoteusza 3:1-7.

Wykwalifikowany pastor to chrześcijanin o solidnym charakterze, który dobrze przewodzi swojej rodzinie, ma dobrą opinię w społeczności i potrafi nauczać kościół. 1 Tymoteusza 3:1-7. Tytusa 1:5-9.

Cechuje ją również mądrość, miłość do innych, pokora i samokontrola. Jakuba 3:1-18. Pastorzy są starszymi, pastorzy są slash-starszymi i oni pasterzami kościoła.

1 Piotra 5:2. Prowadź kościół. 1 Tymoteusza 3:5. Nauczaj słowa. 1 Tymoteusza 3:2. Przeciwdziałaj się błędom. Tytusa 1:9. Módl się za członków kościoła. Jakuba 5:13-15.

I bądź dla innych przykładem do naśladowania. 1 Piotra 5:3. Drugim urzędem jest urząd diakona, Filipian 1:1.

Główne obowiązki diakona dotyczą służby kościołowi. Kwalifikacje diakonów, 1 Tymoteusza 3:8-13, są podobne do tych dla pastorów bez wymogu umiejętności nauczania. Po piąte, duchowo obdarowane zgromadzenia same w sobie są kluczowe dla wypełniania posług kościoła.

Pastorzy i inni liderzy nauczają i przewodzą, ale wszyscy członkowie zgromadzenia ponoszą odpowiedzialność i są również kaznodziejami. Są sługami. Efezjan 4:12-16.

Aktywnie wykorzystują swoje różnorodne dary, aby służyć Panu, kościołowi i innym. Wszyscy mamy dary duchowe. Mamy ich używać, aby wzmacniać ciało Chrystusa.

Otrzymujemy, dajemy i otrzymujemy; inni dają i otrzymują. W tym wszystkim i przez to wszystko celem jest, aby Bóg był uwielbiony, ponieważ jest dawcą darów, tym, który wzmacnia dary i tym, który jest chwalony poprzez wzrastające zdrowie kościoła. Wreszcie, decyzje w życiu kościoła powinny odzwierciedlać misję kościoła, jego jedność, świętość, prawdę i miłość, a także powinny odzwierciedlać naturę kościoła, jego jedność, świętość, prawdę i miłość oraz jego misję, którą to misję rozważamy teraz, aby zakończyć nasze studium doktryny kościoła.

Służba lub misja kościoła obejmuje uwielbienie, ewangelizację, budowanie i posługi diakonские. Służba kościoła obejmuje uwielbienie. 1 Piotra 2, 9-11, my, którzy nie jesteśmy ludem, zostaliśmy nazwani ludem Bożym, abyśmy głosili cnoty tego, który nas powołał z ciemności do cudownej swojej światłości.

W Rzymian 15, Paweł postrzega siebie w kategoriach kapłańskich jako ofiarę dla Boga, pogan; to naprawdę piękna metafora jego ofiary. To naprawdę piękne. 15:5, to jest złe, 15:15 Rzymian.

Bóg dał mi łaskę, abym był sługą Chrystusa Jezusa dla pogan w kapłańskiej służbie ewangelii Bożej, aby ofiara pogan mogła być przyjęta i uświęcona przez Ducha Świętego. Jak to się stanie? On jest ewangelistą, a jego celem jest oddawanie czci Bogu. Powiedziałbym, że najwyższym celem wszelkiej służby kościoła jest w istocie oddawanie czci Bogu.

Czy nie próbujemy dotrzeć do grzeszników? Tak, staramy się. I czy nie zależy nam na ich zbawieniu? Tak, zależy nam. Ale John Piper ma rację.

Robimy to, aby było więcej czcicieli Boga. To jest ostateczny cel. Służba kościoła obejmuje uwielbienie.

Obejmuje to modlitwę i przestrzeganie obrzędów kościelnych lub sakramentów. Po drugie, służba kościelna obejmuje, obejmuje ewangelizację. Widzimy to w Jana 20, gdy Piotr otrzymuje prywatną audiencję u Jezusa i wybiega przed innymi z łodzi, aby porozmawiać z Jezusem.

Jezus przywraca Piotra, który został zaparty trzy razy. Trzy razy Jezus każe mu wyznać, że kocha Jezusa. To trudna skrucha, ale dobra i potrzebna.

I Piotr rzeczywiście żałuje. I Jezus daje mu misję. Paś moje owce, doglądaj moich baranków.

Jak on to robi? Poprzez posługę słowa Bożego, docierając do osób niezbawionych. A poprzez tę posługę obejmuje również uczniostwo. Ja faktycznie byłem; ja faktycznie byłem tam w Jana 21, i to jest prawda.

W Jana 20, jednak pod koniec, Jezus wyraźnie posyła 11, Judasz odszedł, aby zdradzić swojego, Jezus zdradził swojego mistrza. Zmartwychwstały Pan mówi, jak Ojciec mnie posłał, tak i ja was posyłam (J 20,21). Gdy to powiedziały, tchnęły na nich.

To przypominanie boskości w tchnięciu w Adama, powodując, że ożył. Tutaj Jezus tchnął na nich i powiedział: przyjmijcie Ducha Świętego. Jeśli odpuscicie grzechy którymś, są odpuszczone.

Jeśli wstrzymasz przebaczenie, jest ono wstrzymane. Oczywiście, ma to być w związku z tym, że On ich posyła i zapewnia im ducha, którym mają się dzielić, dzięki czemu mają dzielić się ewangelią z niezbawionymi osobami. I to jest również odzwierciedlone w wersetach, które czytamy w Rzymian 15.

Posługa Pawła polega na głoszeniu ewangelii poganom, aby mógł ich przedstawić jako ofiarę Bogu. Służba kościoła obejmuje ewangelizację. Obejmuje ona wszystkie formy działalności ewangelizacyjnej, które czczą Boga.

Ewangelizacja była również zawarta w Wielkim Nakazie z Ewangelii Mateusza 28, 19-20, jak widzieliśmy wcześniej. Wszystkie formy działalności ewangelizacyjnej, które czczą Boga, są zaangażowane w tę służbę. To wszystko służba dla Boga.

Uwielbienie, ewangelizacja, edyfikacja. Uwielbiam sposób mówienia Pawła i Piotra. Bóg jest dawcą darów duchowych.

To są jego dary. On je nam daje i jest poczucie, że stają się naszymi darami. Nie zaprzeczamy temu, ale nie są nasze, by je zatrzymać dla siebie.

Nie są one nasze, przez co próbujemy zdobyć pochwałę dla siebie, ale raczej, 1 Koryntian 12:7, każdemu jest dany objaw ducha dla wspólnego dobra. Bóg dał nam dary, abyśmy mogli Go chwalić, służąc innym i promując wspólne dobro kościoła. Co powiesz na 14:12? Tak więc z wami, skoro jesteście chętni do przejawów ducha, starajcie się doskonalić w budowaniu kościoła.

To właśnie mamy robić, mamy budować, mamy budować innych. Uznanie może przyjść do nas, ale nie jest naszym celem i nie ma znaczenia, czy tak się stanie, czy nie. 1 Piotra 4, często pomijamy, cudownie współgra ze słowami Pawła.

Duchy są dawane przez Ducha Świętego suwerennie dla dobra wspólnego. Piotr mówi, 1 Piotra 4, 10 i 11, ponieważ każdy otrzymał dar, Piotr zgadza się z Pawłem, że każdy wierzący ma przynajmniej jeden dar. Używajcie go, aby służyć sobie nawzajem jako dobrzy szafarze różnorodnej łaski Bożej.

Tak, tak pięknie. Łaska Boża jest tutaj postrzegana jako źródło darów duchowych, a my otrzymujemy dary od Boga, a jego łaska jest różnorodna. Jest wielobarwna, wielobarwna i wszelkiego rodzaju dary pochodzą od niego, ale mamy używać wszystkiego, co mamy, aby służyć sobie nawzajem.

1 Piotra 4:10. Dla dobra ogółu. 1 Koryntian 12:7. Aby się wzajemnie budować.

1 Koryntian 14:12. Abyśmy służyli sobie nawzajem. 1 Piotra 4:10.

Rozumiem, rozumiem, rozumiem. Następnie Piotr podaje dwa przykłady. Ktokolwiek mówi jako ten, który mówi wyroczenie Boże, same słowa Boże, ktokolwiek służy jako ten, który służy mocą, którą Bóg dostarcza, aby we wszystkim Bóg był uwielbiony przez Jezusa Chrystusa.

Do niego należy chwała i panowanie na wieki wieków. Amen. Na to mogę tylko powiedzieć amen.

Na koniec, och, powinienem powiedzieć, że służba kościoła obejmuje budowanie. Obejmuje to tworzenie uczniów i społeczność. Na koniec, służba kościoła obejmuje uwielbienie, ewangelizację, budowanie, posługi diakańskie i działania społeczne.

Galatów 2, 10. Całkiem niezwykle. Paweł idzie i wyklada swoją ewangelię dla, dla, uh, ludzi, którzy byli apostołami przed nim, filarami, Jakubem i Janem, Piotrem, Jakubem i Janem, i oni go przyjmują.

Nie dodają nic do jego ewangelii. Nie idzie z kapeluszem w rękach, błagając o ich owoce. Nie, idzie jako równy sobie, a oni dzielą się i akceptują się nawzajem.

Ale 2:10 jest niezwykle. Z pewnością wszystko, co mówią w tym kontekście, jest bardzo ważne. O to mi chodzi.

2:10 i 2:9. A gdy Jakub i Kefas, aramejskie imię Piotra i Jana, którzy wydawali się filarami, poznali łaskę, która została mi dana, abym poszedł do pogan, tak jak im została dana łaska Boża, aby pójść do Żydów, podali prawicę wspólnoty Barnabie i mnie, abyśmy poszli do pogan, tak jak oni, do obrzezanych. Zauważ to; prosili nas tylko, abyśmy pamiętali o ubogich.

Wow. To niesamowite. Dokładnie to, co chciałem zrobić.

Mam na myśli, że to nie jest coś trywialnego. To nie jest coś, uh, opcjonalnego. Kościół ma obawy i powinien mieć obawy jako jedno ze swoich ministerstw, główne ministerstwo.

Nie, od początku mówiłem, że główną służbą jest oddawanie czci Bogu. Służba Bogu obejmuje również ewangelizację i budowanie, ale częścią służby jest czynienie dobra wszystkim ludziom. Galacjan 6, szczególnie tym z domu wiary.

Galacjan 6, 10. Nie ustawajmy w czynieniu dobra. A zatem, póki mamy czas, Galacjan 6:10, czynmy dobrze wszystkim, a najbardziej tym, którzy są domownikami wiary.

Jakub mówi, że to jest czysta i nieskalana religia w oczach Boga i naszego ojca. Gdybyśmy nie znali tego fragmentu, powiedzielibyśmy, o, czcząc Boga, pozyskując zgubionych, głosząc rzesze. Mówi, zachowując siebie niesplamionym przez świat i odwiedzając sieroty i wdowy.

Niesamowite. Albo jak 1 Jana 3:16 do 18. Jeśli widzisz swojego brata w potrzebie, a masz zdolność, a nie robisz tego, jak miłość Chrystusa mieszka w tobie? 1 Jana 3:16 do 18.

Służba kościoła obejmuje posługi diakańskie. Powinienem być uwzględnić Dzieje Apostolskie 6, 1 do 7 jako fundament. A to obejmuje wszystkie czcicielskie dla Boga posługi miłosierdzia.

Polecam książkę Amy Sherman „*Restorers of Hope*” i książkę Tima Kellera „*Ministries of Hope*”. *Miłosierdzie*. Poświęciliśmy znaczną ilość czasu, w zasadzie połowę tego kursu, na zajmowanie się doktryną kościoła. W drugiej połowie kursu zwrócimy uwagę na doktrynę rzeczy ostatecznych.

I nie mogę się doczekać, aby się tym z wami podzielić.

To jest dr Robert A. Peterson i jego nauczanie o doktrynach Kościoła i rzeczach ostatecznych. To jest sesja 10, Obrzędy Kościoła, Rząd Kościoła, Podstawowe nauki o Kościele i Służba Kościoła.